

عنوان مقاله:

خصوصی سازی، راهکاری در روند توسعه ترویج کشاورزی

محل انتشار:

اولین همایش ملی توسعه پایدار کشاورزی و محیط زیست سالم (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مریم اسدیان - دانشجوی کارشناسی ارشد توسعه روستایی دانشگاه گیلان

زهرا امیری - استادیار و عضو هیئت علمی گروه توسعه روستایی دانشگاه گیلان

محمدحسین منهای - استادیار و عضو هیئت علمی گروه توسعه روستایی دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

عملکرد ضعیف نظام ترویج دولتی، همراه با بحرانهای مالی سبب شده تا بسیاری از کشورها به رهیافت خصوصی سازی ترویج کشاورزی به طور جدی بیندیشند. با توجه به محدودیتهای مرتبط با نظام اداری، مالی و روش ارتباطی یک سوپه در ترویج ایران عدم بهره‌مندی کافی کشاورزان از خدمات ترویجی دولتی، خصوصی سازی فعالیتهای ترویجی از موضوعات بسیار با اهمیت در نظام کشاورزی ایران است. با توجه به مطالعه مروری صورت گرفته در این مقاله و بررسی خصوصی سازی ترویج کشاورزی در ایرانو برخی از کشورهای جهان الگوی ثابتی برای خصوصی سازی ترویج کشاورزی وجود ندارد و الگوی انتخابی، بسته به شرایط مختلف اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و تکنولوژی هر کشور دارد که باید جهت اجرا مورد بررسی عمیق قرار گیرد. رهیافت ترویج خصوصی کشاورزی، به عنوان مکمل و در کنار بخش دولتی به فعالیت میپردازد و لزوماً به عنوان یک آلترناتیو و جایگزین بخش دولتی در هیچ یک از کشورهای مورد مطالعه مطرح نبوده است. علیرغم نگرش مثبت کارشناسان به خصوصی سازی، اکثراً بر اینباورند که بستر سازی مناسب برای اجرای این کار در جامعه کشاورزی ایران هنوز ایجاد نشده که خود یکی از چالشهای فراروی خصوصی سازی ترویج کشاورزی است که با بهبود شاخصهای اقتصادی که بنیاد هریتیج به آن اشاره کرده فراهم میشود

کلمات کلیدی:

ترویج کشاورزی، خصوصی سازی، آزادسازی اقتصادی، نگرش، ترویج دولتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/191040>

